

HO-DOL

[Àlex, EDOLL i la mare]

—Hola!

—*Wait a moment, please!*

—Hello!

—*Wait a moment, please!*

—Mare!

—*Wait a moment, please!*

—Mare, vine, sisplau!

—*Wait a moment, please!*

—Què passa. Àlex? Per què crides així?

—És que la meva EDOLL sí que parla, però no sé què diu!

—*Wait a moment, please!*

—No t'havia dit que esperassis el pare?

—Sí, però arriba tard...

—Arriba tard a què? T'he dit que l'esperassis. A veure si ens pot ajudar amb aquesta màquina.

—No és una màquina, és una EDOLL! Que no veus quins ulls i... com ens mira!

—Una joguina electrònica que, per parlar, utilitza la tecnologia. Un tros de vidre! I la teva mare no és de les que es passa el dia davant una pantalla penjant fotos al Facebook ni tuitejant. Prou feina tinc al mercat. Has tocat res?

—No.

—Has llegit les instruccions?

—Per sobre...

—Les instruccions són per llegir-les, per entendre com funcionen les coses.

—No és una cosa, és una figura humana en una caixa de vidre. I, a mi, no m'agrada llegir.

—Alexandra, si se n'assabenta el teu avi, deixarà de comprar-te tots aquests llibres que et regala. No hi ha res pitjor per a un vell mestre d'escola que saber que la seva neta no llegeix.

—Bé, si ja has acabat el discurs, m'ajudes?

—Si em parles d'aquesta manera, ja t'ho faràs tu soleta. D'on traieu aquesta manera de parlar?

—De la tele.

—Si més no, ets sincera. A veure, porta'm el manual d'instruccions. Tot plegat em sembla la Blancaneu dins d'un taüt de vidre. No sé on anirem a parar!

—*Hello!*

—*Wait a moment, please!*

—Les instruccions són en anglès, alemany, francès, xinès, italià, espanyol, romanès i llengües que no conec. Ah! I en català!

—Doncs... en català.

—*Wait a moment, please!*

L'EDOLL (pronuncii's IDOL), el teu amic o amiga que parla, és la resposta als somnis que sempre has tingut. Una joguina tecnològica que reproduïx una figura humana capaç d'escoltar-te i de respondre't com ho faria el teu millor amic o amiga. Gràcies a la tecnologia, l'IDOL posseeix un cervell de coneixements infinits, sense límits, perquè no hi hagi cap pregunta que no sigui capaç de respondre. L'IDOL està connectat a una base de dades de la companyia ToysForever, que no solament és capaç de proveir-lo d'informació, sinó que pot interpretar a través de la veu els estats d'ànim del seu propietari o propietària per facilitar els consells necessaris perquè sigui un ésser feliç. L'IDOL necessita estar connectat al wifi de la casa o de l'escola per a un funcionament òptim. Això no obstant, té prou bateria i una memòria RAM de trenta minuts perquè, en el trajecte de casa a l'escola o en qualsevol desplaçament curt, l'amic humà o l'amiga humana de l'IDOL no es quedi sense companyia. L'IDOL emmagatzema informació sobre les preferències, els hàbits, els desitjos del seu company i actua amb tota discreció. La companyia ToysForever no té accés a aquesta informació, que queda encriptada i protegida per tal d'evitar qualsevol manipulació externa o accidental. L'IDOL és la primera joguina que anticipa la intel·ligència artificial. ToysForever treballa ja en altres productes per fer més còmoda i fàcil la vida dels joves.

—Però com funciona?

—*Wait a moment, please!*

—Deixa'm llegir!

L'IDOL és una projecció de contorns humans de 23 centímetres d'alçada, d'ulls blaus especialment dissenyats per representar, a la perfecció, els ulls humans. El seu cos ha estat recreat pels enginyers a partir d'investigacions portades a terme entre els futurs consumidors. L'IDOL és, doncs, una figura pionera al món que incorpora els nous avenços en nanotecnologia: la freqüència de la projecció làser augmentada a femtosegons permet un holograma tridimensional hàptic projectat en una àrea d'aire reflexiu..., un projector holomètric de visualització volumètrica... des de la base del tub de vidre conegut com a Hyloop... L'IDOL s'ha construït amb tots els estàndards de qualitat per tal de perllongar-ne la durabilitat, limitada, en tot cas, pel tracte que el propietari o propietària li dispensi. Poden enviar els seus suggeriments a Massachusetts...

—Bé, tot això, és publicitat. Deixa'm veure... Aquí... Enggada o posada en funcionament!

—Enggada? Sona malament...

—*Wait a moment, please!*

—A veure, fes el favor de deixar aquesta caixa de vidre...

—No és una caixa; és un tub de vidre. Que no ho veus?

—Doncs a mi em sembla un fluorescent d'aquells que atreven els mosquits, les mosques i els borinots...

—Mama!

—I on ha quedat una papallona enganxada a l'interior.

—*Wait a moment, please!*

És important que la primera vegada que s'interactui amb l'IDOL es pronuncii una frase de certa extensió, de manera que el giny sàpiga reconèixer la llengua. L'IDOL és incapaç de reconèixer mots monosil·làbics o salutacions breus. S'aconsella que l'amic o l'amiga de l'IDOL es presenti amb una oració llarga. Per exemple: «Hola! Em dic O'Hara, tinc dotze anys i visc a la població de Massachusetts, als Estats Units de l'Amèrica del Nord. Tinc dos germans: el Paul i el George. Els meus pares es diuen Alice i Stephen. El pare és professor a la universitat i la mare, dissenyadora gràfica i presidenta de l'Associació de Defensa de les Llars Infantils. Estudio a l'Institut Paul Rubens i allò que m'agrada més són les matemàtiques i les ciències naturals». Atenció: això només és un exemple. D'aquesta manera, els dos micròfons incorporats a la part superior del Hyloop traslladaran la informació a l'ordinador central i aquest retornarà el senyal a través del wifi, que programarà la llengua de resposta.

—Però...

—Espera!

—*Wait a moment, please!*

És important que la primera persona que s'adreci a l'IDOL sigui l'infant que l'adopta, cap altra persona, perquè, si es fes així, l'IDOL l'acceptaria com a primera llengua o veu bàsica. Aquesta joguina electrònica de darrera generació ha estat programada per captar, especialment, converses de veus blanques i una o dues veus adultes gràcies a un precís mecanisme de reconeixement de freqüències. (Més informació en l'epígraf 26.)

—I què vol dir tot això?

—Vol dir que, dient «hola», no li dones prou informació perquè t'entengui. Li has de parlar molt més llargament. T'has de presentar. A veure, agafa això i asseu-lo a prop teu.

—No és «això»!

—Però és ell o és ella? Perquè aquesta figureta no té atributs masculins o femenins.

—*Wait a moment, please!*

—És Ell i és Ella. És com un robot. No tenen sexe. Tu preguntaries a un robot si és mascle o femella? Això ho he estudiat una mica a l'escola i es diu «sexisme» i no és bo! Bé, m'expliques com funciona l'IDOL?

—Doncs, sí, així. Li dius com et dius, el nom dels teus pares, on estudies i li parles dels teus amics i de tot això durant un minut perquè entengui la teva veu i la teva llengua. Si només li dius «hola», no té prou capacitat per entendre't. M'explico?

—*Hello!*

—*Wait a moment, please!*

—Ho entens o no? Alexandra, de vegades em fa l'efecte que no m'escoltes.

—Em dic Àlex. Sí, sí, només feia una prova.

—Vols que et deixi sola o vols que acabi de llegir les instruccions?

—No ho sé.

—Deixa'm acabar...

Pots escollir entre més de dues-centes veus, masculines, femenines o neutres, agudes i greus, tessitures de soprano, contralt, tenor, baríton o baix i, fins i tot, així com ressonàncies de vidre, de metall, de fusta..., amb totes les seves combinatòries. La veu pot ser canviada posteriorment les vegades que siguin necessàries. Per a qualsevol registre, cal introduir verbalment un codi d'aquesta llista a l'inici de la conversa i...

—Deixa'm sola, mama.

—Molt bé. A veure què li expliques. No sé si em fa gaire gràcia que sàpiga tantes coses...

—Si només és una projecció hologràfica!

—Molt bé. Ja ets prou gran! Quan estiguis, ja m'ho diràs.

—Sí. Gràcies, mama.

—L'àvia deia que era una mentida que l'home hagués arribat a la Lluna. Què diria ara?

—Ves-te'n, mama, sisplau!

—Marxo.

—De primer, la veu... femenina, jovenívola, cristal·lina, futurista, amb ressò estereofònic, prima, harmònica... Cinc, set, vuit, zero, zero, dos. Hola, IDOL... Em dic Àlex Prim i Sayavera i tinc dotze anys, camí de tretze. No tinc germans, però sí molts amics i amigues: el Fran, l'Albert, el Jonathan, l'Èric, la Carol, la Susan, la Stephanie, l'Elisabeth i la Roser. El meu pare es diu Jordi i té un taller mecànic per arreglar cotxes i la meva mare té una parada de fruites i llegums al mercat. I no sé què més explicar-te... Ah, sí! Soc alta per la meva edat, un metre quaranta, peso quaranta quilos, tinc els ulls de color blau clar i els cabells castanys. M'agrada vestir de blau, a to amb els meus ulls. El pare diu que soc la seva segona reina. I molta reina, però formo part del grup del 45 % de persones en edat escolar que encara no tenen telèfon mòbil, així que, de reina, res. I tot perquè una amiga seva que és policia deia que els mòbils haurien d'estar prohibits fins als setze anys i... patatim-patatam... I no sé què dir més. M'escoltes, IDOL? *Hello?*

—Hola, Àlex. Com estàs? Soc la teva nova companya de jocs, IDOL.